

Phần 4

Chương 10

Nói thật, Thời Tiêu cảm thấy người trước mặt và người đối diện kia hoàn toàn là cá mè một lứa, cụ thể ai khôn nạn thật thì hơi khó nói, chỉ có điều con người mỗi khi không có quyền lựa chọn, chung quy không khỏi chủ động lựa chọn bên nhìn thuận mắt, tử như hiện tại.

Thời Tiêu mắt liếc nhìn Quách Đại Bảo hèn mọn bỉ ổi ở đối diện, rồi lướt nhanh qua Diệp Tiểu Bá Vương nổi tiếng Tứ Cửu Thành ở đằng trước, quyết định vẫn chọn Diệp Trì, ít nhất người trước mặt này nhìn thuận mắt hơn một chút, về phần sau đó như thế nào, lúc này căn bản không quan tâm, trước tiên giải quyết chuyện trước mắt rồi nói tiếp.

Trong lòng tồn tại ý nghĩ này, cũng liền không nhúc nhích, thật sự trốn ở sau lưng Diệp Trì trông mong nhìn qua, Diệp tiểu gia nhìn Quách Đại Bảo ở đối diện, trong lòng khó chịu tới cực điểm, nhưng vừa nghiêng đầu thấy tiểu nha đầu ngoan ngoãn nép vào sau lưng hắn, khó chịu trong lòng vèo vèo bay không thấy tăm hơi, sao mà xinh đẹp vậy không biết, làm tay hắn thấy ngứa ngáy vô cùng, nhưng hiện tại không phải lúc cũng không phải nơi thích hợp, dáng vẻ nha đầu kia đáng yêu động lòng người như thế, Diệp tiểu Gia thật muốn ôm chầm lấy rồi hôn vào cái miệng kia.

Nghĩ như vậy, ánh mắt liền rơi trên miệng nhỏ của Thời Tiêu, màu sắc hồng nhuận... Diệp Trì chợt thấy cổ họng có chút khô, ánh mắt cũng càng không có quy củ.

Thời Tiêu chính là không có cách nào mới trốn phía sau hắn, vốn trong lòng đang phòng bị, lúc này nhìn thấy hắn híp mắt nhìn mình, tuy nói gương mặt này lớn lên rất xuất sắc, giờ phút này lại vô cùng lỗ mãng, liền tức giận trắng mắt liếc hắn.

Diệp Trì bị nhìn bằng nửa con mắt, vậy mà lại không tức giận, trong lòng ngược lại cảm thấy, không hổ là người mình nhìn trúng, ngay cả trợn mắt cũng đáng yêu nữa.

Cười nhẹ hai tiếng, đang muốn nói câu gì, không ngờ Quách Đại Bảo đứng trước lại chen vào: “Diệp Trì, có nghe thấy Gia nói chưa, người ở đây có chuyện gì, sớm quay về trong vương phủ đợi đi.”

Quách Đại Bảo một bên nói một bên tức giận, vừa nãy Diệp Trì và nha đầu kia hai người mất đi mây lại, khiến hắn trở nên kích động, sự việc lần trước ở Xuân Phong Lâu còn chưa có qua đâu, bây giờ lại tiếp tục ngăn cản chuyện tốt của hắn nữa, đoạt kỹ nữ Xuân Vân hắn còn chưa tính, nếu Diệp Trì còn cản trở chuyện hắn và nha đầu kia, sau này làm sao hắn có thể hò hò ở Tứ Cửu Thành

được nữa, có câu không hấp bánh bao giành khẩu khí (người khác nói bạn làm không tốt, bạn càng phải làm tốt hơn), hôm nay hấn đường đường là quốc cữu Gia, sao hấn phải sợ.

Sau nửa ngày tự mình đánh nhau với không khí, suy nghĩ mình phải vùng lên, sống lưng liền thẳng tắp, ý tứ muốn sống mái liều chết đến cùng với Diệp Trì, Diệp tiểu Gia đang hưởng thụ ánh mắt khinh bỉ của Thời Tiêu, không ngờ tiểu tử này quấy rầy chuyện tốt của hấn không nói, âm thanh còn càng ngày càng ồn ào.

Cây quạt trong tay Diệp Trì bá một cái mở ra phe phẩy hai cái, khoe mắt liếc hai mắt của Quách Đại Bảo nói: “Dây lưng quần của mẹ ngươi cài không chặt mới lòi ra ngươi, ngươi dám ở trước mặt Diệp tiểu Gia xưng Gia, nếu ngươi chán sống rồi thì nói tiểu Gia một tiếng, đằng trước không xa có một hố phân đó, tiểu Gia làm chút chuyện tốt cho ngươi, ném ngươi vào đó, kiếp sau gửi hồn vào con bọ hung cũng là may mắn của ngươi, dù sao vẫn mạnh mẽ hơn tám da người này.”

Phốc... Thời Tiêu thật sự nhin cười không được, vừa bật cười lại cảm thấy lúc này mà cười thì kì quá, vội vàng dùng khăn che cái miệng nhỏ nhắn lại, cúi đầu xuống giả vờ ho khan hai tiếng.

Nhưng Diệp tiểu Gia lại choáng váng, vừa nãy thấy nha đầu kia cười vui vẻ với tiểu tử Thọ Nhân Đường làm hấn tức giận quá sức, nhưng khi đó cách khá xa, tuy nói thấy nàng cười lên rất xinh đẹp nhưng cũng không nhìn rõ lắm, vả lại lúc đó chỉ muốn bóp chết tiểu tử Thọ Nhân Đường kia, nào có tâm tư thương thức, lúc này lại không giống nhau, ngay trước mặt, khoảng cách giữa hai người chỉ khoảng hai bước chân, chỉ cần quay đầu lại là có thể nhìn thấy.

Nha đầu kia cười mà Diệp tiểu Gia cảm thấy trong lòng như nở hoa vậy, một đóa tiếp theo một đóa, xinh đẹp không cách nào diễn tả. Diệp tiểu Gia ngẩn người ra, đôi mắt mở to nhìn chằm chằm Thời Tiêu, khiến Thời Tiêu quả thực nhin không được, mặt đỏ lên, thấp giọng nói: “Nhìn cái gì mà nhìn?” Diệp Trì thật cũng không che giấu, gọn gàng dứt khoát nói: “Nàng cười đẹp quá.”

Khuôn mặt Thời Tiêu như thiêu đốt, vội vàng cúi đầu xuống, ánh mắt lướt nhanh một vòng, mà lúc này, hai bên cầu đã tụ tập không ít người, từng người một tuy không dám đến gần, nhưng cũng không có ý rời đi, mà đứng đàng kia chờ xem náo nhiệt.

Màu đỏ trên mặt Thời Tiêu đã lan đến cổ, thấy Diệp Trì còn nhìn mình chằm chằm, tròng mắt cũng không chuyển, trong lòng thầm nghĩ, uổng công cha mẹ hấn cho hấn cái túi da này, nhất định cũng không phải đồ tốt, nhưng hiện tại còn phải dựa vào hấn, bởi vì cái người đối diện còn chưa có chịu bỏ qua, nhưng để cho hấn khinh bạc như vậy, trong lòng Thời Tiêu bực bội vô cùng.

Cúi đầu cả buổi mà hấn vẫn còn nhìn mình chằm chằm, bực bội không chịu nổi, nhìn thấy bắp chân của hấn ngay tại chân trước của mình, con ngươi đảo

một vòng, nhắc chân đạp một cước: “Không phải người nói muốn thu thập tên đối diện kia sao, còn không nhanh một chút.”

Một cước này của Thời Tiêu không có lưu tình, đang đánh giá bấp chân của Diệp Trì, nếu không phải Diệp tiểu Gia từ nhỏ luyện đồng tử công, một cước này của nàng, nói không chừng hôm nay Diệp tiểu Gia liền bị mất mặt.

Mặc dù là vậy, Diệp Trì vẫn đau đến phải hít vào một hơi, mà Đắc Lộc bên cạnh lại đàn mặt ra nhìn cho đã mắt, trong lòng tự nhủ xong rồi xong rồi, không nghĩ tới nha đầu mềm mại này còn lấy oán trả ơn chủ nhân, Gia giúp nàng như vậy, nàng còn khen ngược lại Gia, còn động chân nữa, nếu đạp Gia mà nguy hiểm đến tính mạng, chớ nói xui xẻo, cái mạng nhỏ của mình cũng đừng muốn nữa.

Nghĩ như vậy vội vàng đi nhìn Gia nhà hấn, thấy ngay cả lông mày của Gia nhà hấn cũng không nhăn một cái, liền hở miệng ra, cười tiếp lời, nhìn khuôn mặt Gia cười hết sức sáng lạn, Đắc Lộc bỗng nhiên có một cảm giác, nha đầu trước mắt kia, nói không chừng chính là oan gia kiếp trước và là khắc tinh kiếp này của Gia.

Chủ nhân bá đạo như Gia, đừng nói là đạp hấn, thử hỏi có ai dám nặng lời với hấn, Xuân Vân cô nương ở Xuân Phong Lâu, tính nết không có gì tốt, có thể lên đứng đầu bảng ở Xuân Phong Lâu, tính tình sớm đã được nuông chiều hư rồi, vậy mà mỗi lần gặp Gia, còn phải hạ thấp tư thái, lời nói ôn nhu nhỏ nhẹ, rửa mặt rửa chân cũng tự mình làm, như vậy mà cũng không thấy Gia vui mừng, lần này bị đạp còn vui thành như vậy, nếu mà hòa nhã một chút, Gia nhà hấn nhất định vui mừng đến ngất xỉu.

Nhưng có đôi khi nam nhân rất là ti tiện, Diệp tiểu Gia lại vô cùng nhuần nhuyễn hai chữ này, Diệp tiểu Gia bị đạp một cước, lại thấy rất vui, nhìn Thời Tiêu cười hai tiếng nhỏ giọng nói: “Vốn còn tưởng tính tình tốt, không ngờ là một nha đầu hung hãn, một cước này khí lực cũng không nhỏ, Gia da dày thịt béo chịu một cước cũng không có gì, nhưng sợ chân nàng đau, lần sau còn muốn đạp nhớ thông báo cho Gia một tiếng, Gia tự đạp hai chân mình cho nàng hả giận, chứ chân nàng đau sẽ làm Gia đau lòng.”

Thời Tiêu không thể tưởng tượng nổi ngẩng đầu nhìn hấn, đôi mắt bởi vì kinh ngạc mà tròn tròn, trong lòng tự nhủ cái người này quả thực là ti tiện tới cực điểm, đã vậy còn không biết xấu hổ, làm cho nàng cũng không biết nên làm gì tiếp theo.

Nhưng dáng vẻ nhỏ nhắn mở to hai mắt của nàng quả thực đã giành được cảm tình của Diệp Trì, nếu không phải sợ nàng tức giận, móng vuốt Diệp tiểu Gia thật muốn vươn qua xoa nắn khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn này vài cái, thực con mẹ nó đáng yêu quá.

Lớn đến chừng này, Diệp Trì chưa bao giờ gặp được một người vừa ý như thế, bất kể là cười, là phẫn nộ, là nổi cáu, là phiền muộn, thậm chí lúc này đang

ngây ngốc nhìn mình, Diệp Trì cũng cảm thấy yêu thích, đáng tiếc nếu lúc này chỉ có mình và nàng thì tốt rồi, tự nhiên có thêm con ruồi ông ông bên tai, con mẹ nó thật sát phong cảnh mà.

Diệp tiểu Gia cực kì khó chịu dờn ánh mắt khỏi người Thòi Tiêu sang Quách Đại Bảo ở đối diện đang liên tục kêu gào, sau đó chậm rãi đi tới.

Tuy nói Quách Đại Bảo đánh nhau với không khí cả buổi, nhưng khi mắt thấy Diệp Trì đi đến trước mặt, vẫn không tự chủ lui về sau một bước, trong miệng càng không lưu loát: “Ngươi, ngươi muốn cái gì? Diệp, Diệp Trì, ta, ta nói cho người biết, muội tử của ta là nương nương Hoàng Thượng sắc phong, nếu ngươi dám, dám, đánh ta, ta liền đi tố cáo ngươi, thực đi tố cáo ngươi...”

Thế nhưng Diệp Trì xùy một tiếng vui vẻ: “Muội tử ngươi cũng là nương nương à? Chẳng phải chỉ là quý nhân thôi ư, ngươi biết trong cung quý nhân như muội tử của ngươi có bao nhiêu người không, đếm cũng đếm không hết, muội tử của ngươi có được nhìn thấy Hoàng Thượng hay không còn khó nói lắm, ngươi thật coi mình là quốc cữu Gia đó à, cho dù muội tử của ngươi có bản lĩnh, thuận buồm xuôi gió được sắc phong Tàn phi, nhà của ngươi cũng không dám làm gì Diệp tiểu Gia đây, quốc cữu Gia đại bác bản cũng không tới như ngươi ngược lại chỉ biết bám váy đàn bà, con mẹ nó ngươi thì tính là cái gì.”

“Ngươi, ngươi...” Khuôn mặt Quách Đại Bảo tức giận đến tím bầm, cả người lung lay, chỉ có một câu nói sắc bén nói cũng không nên lời, gơ tay chỉ Diệp Trì cả buổi, mới nói được một câu: “Ngươi, ngươi dám nói muội tử ta như vậy, ngươi đợi đấy, cha mẹ ta sẽ không tha cho ngươi đâu.”

Diệp Trì lại càng vui vẻ: “Cha mẹ ngươi?” Nói xong hai mắt không có ý tốt quét từ trên xuống dưới, nửa thật nửa giả gật đầu nói: “Nhìn ý tứ này, cha ngươi đối với tên tiện nghi như ngươi quả thật không tệ, chỉ có điều lúc này sợ là cha ngươi không có tâm tình quản việc vợ vắn này của ngươi đâu, không chừng đang ở phố nhỏ Y Tử Quyền cùng cô nương đứng đầu bảng Thúy Hỉ Lâu nóng hầm hập trên giường gạch rồi, không có rảnh để đi quản chuyện của đồ vô tích sự như ngươi đâu.”

“Ngươi, ngươi nói bậy.”

“Ta nói bậy.” Diệp Trì tiến đến bên tai hắn nói: “Ngươi cho là cha ngươi là cái thứ gì, nha đầu gọi là Tử Liên trong phòng ngươi đó, đều là đồ cha ngươi chơi còn dư lại, nhưng điều này cũng không trách cha ngươi được, ai bảo trên đầu bị chụp nón xanh, có thể thoải mái là được rồi, thực tế còn nuôi nhi tử như ngươi như vậy, nếu là tiểu Gia ta, sớm đã ấn ngươi xuống bồn cầu chìm chết rồi, giữ lại ngươi chỉ khiến người ta trọc cột sống.”

Quách Đại Bảo rút cuộc chịu đựng không nổi, đánh tới một đấm, Diệp Trì chỉ chờ có nhiều đó, khẽ vươn tay nắm quả đấm của hắn, nói với xung quanh đang xem náo nhiệt: “Các vị già trẻ hôm nay làm chứng, là Quách thiếu gia Thị Lang phủ ra tay trước, tiểu Gia nếu không đánh trả, sẽ bị thua thiệt, Gia khi còn

bé lão Vương phi nhà chúng ta đã nói, bất luận ăn cái gì cũng không thể chịu thiệt, vì vậy, hôm nay tiểu Gia đánh trả cũng là do bị tiểu tử này bức đẩy.”

Tiếng nói xừa xong, bóp tay Quách Đại Bảo một cái, chợt nghe rắc rắc một tiếng, Quách Đại Bảo kêu thảm một tiếng, trực tiếp hôn mê bất tỉnh, gã sai vặt trước mặt Quách Đại Bảo, lá gan cũng bị dọa, thấy chủ tử mình nằm thẳng đờ, liền quay đầu bỏ chạy.

Diệp Trì mới vừa ở bên ngoài Thọ Nhân Đường thấy rõ ràng Quách Đại Bảo làm chuyện xấu, đều là gã sai vặt trước mặt hấn xúi giục, làm chuyện xấu gì hấn không quan tâm, nhưng lại chọc tới trên đầu Diệp tiểu Gia hấn, muốn chạy không có cửa đâu.

Nghĩ vậy mắt chợt lóe lên: “Đắc Lộc, ném tiểu tử kia xuống sông cho mát.”

Đắc Lộc đáp một tiếng, đi qua đầu tiên là đạp một cước cho gã sai vặt đo ván trên mặt đất, nắm cổ áo lôi đến bên cạnh cây cầu, dùng lực ném tiểu tử kia xuống dưới...

Chương 11

Hắc, tiểu tử kia lội nước kia...” Dân chúng chung quanh xem náo nhiệt bày mồm tám lưỡi hô lên, có thể thấy được Quách Đại Bảo đã làm bao nhiêu chuyện xấu, mà gã sai vặt dính dáng đến hấn cũng không hề thua kém.

Đắc Lộc ra thành cầu nhìn xuống, chỉ thấy tiểu tử kia dùng cả tay chân, đạp nước mấy cái giống như bơi chó, mắt thấy sắp lên bờ, Đắc Lộc chào hỏi bên cạnh rồi nói một tiếng: “Đợi tiểu tử này lên bờ, ra sức đạp xuống cho ta.” Tiếng nói vừa dứt, mấy gã sai vặt mặc đồ đen liền vây xung quanh bờ sông, đợi vị kia từ dưới sông bám vào bờ đá xanh, dùng hết khí lực bú sữa mẹ bò lên bờ, tiếp theo chợt nghe bịch một tiếng, mấy gã sai vặt mặc đồ đen canh giữ bên cạnh bờ sông trực tiếp đạp xuống.

Lặp lại như thế vài lần, tiểu tử dưới sông kia nhìn người canh giữ ở hai bên, cũng có chút thông minh, liền lặn xuống nước theo đường sông bơi ra xa.

Đắc Lộc đang muốn sai người đuổi theo, Diệp Trì nói: “Để hấn đi, có bản lĩnh thì bơi đến thành hào, tiểu Gia tạm tha cái mạng chó của hấn.”

Người đi theo Quách Đại Bảo, vừa thấy chủ tử bị người ta đánh gãy cánh tay ngất xỉu, lão đại cũng rút xuống sông không biết sống chết, ai còn muốn ở lại chỗ này chờ chết, trở về báo tin quan trọng hơn liền ồn ào giải tán.

Diệp Trì cúi đầu liếc mắt nhìn Quách Đại Bảo nằm thẳng đờ trên cầu, nhớ tới hấn dám động thủ với mình, còn chưa hết giận, nhấc chân lên muốn đạp cho một cước nữa, Thời Tiêu vội vươn tay kéo hấn nói: “Lỡ chết người rồi làm sao, người cũng làm gãy tay hấn rồi, bỏ qua đi!”

Diệp tiểu Gia quay đầu lại nhìn nàng, ánh mắt dạo vài vòng trên mặt nàng, rơi vào bàn tay nhỏ bé của nàng đang kéo áo mình, ngay cả tay cũng đẹp như vậy, đầu ngón tay giống như hành tây, đều đặn tinh tế, nắm tay áo của hắn, tựa như hoa lan, cái này nếu mà nắm trong tay chắc sướng lắm.

Nghĩ như vậy, tay liền có chút ít ngứa ngáy, nhưng không đợi hắn kịp động thủ, bàn tay nhỏ bé đã nhanh chóng rút về, mà người cũng lui về phía sau mấy bước, kéo ra khoảng cách của hai người không nói, về mặt còn đề phòng, nhưng cũng có chút cúi xuống nói: “Hôm nay đa tạ công tử cứu giúp, tiểu nữ tử không thể hồi báo, ngày sau chỉ có thể ở trong miếu đốt hương bình an trường mệnh cho công tử, bảo vệ công tử bình an trường thọ, trong nhà tiểu nữ tử có việc gấp, cũng nên đi rồi.” Nói xong lại khẽ chào, bước chân rời đi.

Tuy nói bước nhỏ nhưng đi cũng không chậm, đảo mắt liền quẹo vào phố nhỏ dưới cầu không thấy bóng dáng, Đắc Lộc trơ mắt nhìn Thời Tiêu rời đi, trong lòng tự nhủ, thật sự là một nha đầu không có lương tâm, Gia giúp nàng như vậy, nàng thì trái lại, nhẹ nhàng nói lời cảm ơn liền rời đi, Gia là người nào a, cần gì hương bình an trường mệnh của nàng chứ, lúc này chắc đang Gia buồn lắm.

Nghĩ vậy liền liếc mắt nhìn Gia, lại thấy Gia không giận, ngược lại còn nhìn chằm chằm tay áo của mình, còn cất tiếng cười nữa, Đắc Lộc nghĩ nghĩ bèn sờ sờ cái trán của Gia, có phải bị nóng đầu rồi không, nha đầu kia rõ ràng không có lương tâm mà Gia còn cười ngây ngô, nói trắng ra, nếu không phải nha đầu kia kéo một cái, thì có vui thành như vậy không.

Cúi đầu nhìn Quách Đại Bảo trên mặt đất, nhỏ giọng nói: “Gia, nha đầu kia đi rồi, vị dưới mặt đất này người tính thế nào, tốt xấu gì cũng là thiếu gia phủ Thị Lang, nếu cha hắn nuốt không trôi con tức này, sợ là phiền phức đó.”

Diệp Trì nghe xong, không để bụng: “Phiền phức thì phiền phức, tiểu Gia lúc nào sợ phiền phức, huống chi, vì nàng dâu nhỏ này của ta, phiền phức thế nào cũng đáng.”

Miệng Đắc Lộc cũng quên khép lại: “Gia, Gia, người vừa nói cái gì? Ai là nàng dâu?”

Diệp Trì trợn mắt: “Không bị đánh sao lại ngu thế, còn có thể là ai, chẳng phải là người vừa mới đi kia sao.”

Linh hồn nhỏ bé của Đắc Lộc cũng bị hắn hù dọa: “Gia ơi! Tiểu Gia của ta ơi! Người đừng có làm ầu nha, người thế nhưng là tiểu vương gia của Định Vương Phủ, nàng dâu của người chính là tiểu vương phi, đừng nói nha đầu nàng là con nhà nghèo không gốc rễ, ngay cả quý nữ con vợ cả nhà quyền quý công phủ muốn kết duyên với người, cũng phải lựa chọn cho kỹ, đáng về tốt, tính tình tốt còn phải vừa mắt Vương Gia, Vương Phi, lão Vương Phi nữa, ta chơi thì chơi, vui thì vui, cũng không thể đánh nhau, gây ra chuyện như vậy, tiểu Gia của ta, người trốn vào trong viện của lão Vương Phi thì coi như không có

chuyện gì, nô tài không phải cũng bị Vương Gia đánh chết sao, nếu không thì vậy đi, nếu người thật sự yêu thích không nở bỏ, nô tài tìm bà mỗi lo liệu việc này, tìm khu vực thanh tịnh đặt mua một hai ba sân viện, lấy chút ít bạc đem đến cho nha đầu kia, cuộc sống gia đình tạm ổn, dầy vò thế nào thì tùy người, chứ lấy vào Vương phủ tuyệt đối không thể.”

Vừa nói xong trên đầu liền bị đánh một cái: “Là người cưới vợ hay tiểu Gia cưới vợ, tiểu Gia không hiểu, Gia lấy nàng dâu còn phải ngại người nào sao, sao lá gan người nhỏ dữ vậy, cút qua một bên đi, nói nhảm nữa tiểu Gia cũng ném người xuống sông cho mát đó, đi, nhanh một chút, nàng dâu nhỏ của ta xinh đẹp như vậy, chỉ cần quay đầu cũng làm cho mấy tên tiểu tử có mắt không trông nhớ thương, làm sao ta có thể yên tâm cho được, tiểu Gia phải lo lắng bảo hộ nàng thật kỹ mới được.”

Đắc Lộc không dám lên tiếng, Đắc Lộc biết rõ tính tình tiểu Gia nhà hắn là một người có thể hô mưa gọi gió, muốn làm chuyện gì sẽ làm cho bằng được, nhưng chuyện này, Đắc Lộc nghĩ sao cũng thấy cả người chột dạ, qua mấy chuyện không đâu vào đâu, lúc này thế nhưng là cưới vợ nha, ngay cả lão Vương Phi có nghe theo Gia, thì việc muốn lấy nha đầu kia cũng khó như lên trời.

Được rồi, chuyện cho tới bây giờ thì tới đâu hay tới đó, cho dù Gia có vừa ý nha đầu kia thì nha đầu kia cũng không để Gia vào mắt, trái lại, trong mắt nàng còn có vẻ đề phòng, rõ ràng xem Gia và Quách Đại Bảo là loại giống nhau, hận không thể tránh xa tám trượng, giữa nam và nữ, phải người tình ta nguyện, không phải cứ cố chấp ép buộc là được, vì vậy một mình Gia nhiệt tình cũng vô dụng, nói cho cùng, dung mạo nha đầu kia cũng chỉ là thanh tú, Gia thấy mới mẻ nên ham muốn mà thôi, qua mấy ngày nữa mới mẻ nhiệt tình qua đi, không chừng cũng sẽ bị Gia ném qua sau đầu thôi.

Đã bao nhiêu năm nay chưa từng thấy Gia đặt nữ nhân nào vào mắt, lúc trước còn nói Xuân Vân có hi vọng, đến hôm qua còn xảy ra chuyện ồn ào như thế, rốt cuộc Đắc Lộc đã rõ, ngay cả hắn và đám tiểu tử bên dưới kia cũng nhìn sai, Gia căn bản không có làm khó dễ Xuân Vân, chỉ là đùa giỡn tìm niềm vui, chuyện này còn chưa đáng cho mình phải ngạc nhiên, cũng không thể để mình bị rối loạn.

Suy nghĩ cẩn thận, cũng liền thả lỏng, đi theo Diệp Trì, một đường đuổi theo, bỏ Quách Đại Bảo lại trên cầu, đợi đoàn người Diệp Trì đi vào phố nhỏ, gã sai vặt Quách phủ mới vừa trốn trong đám người, vội vàng chạy tới, cũng không biết từ chỗ nào lấy ra tấm ván cửa, ba chân bốn cẳng mang theo Quách Đại Bảo chạy về hướng Thị Lang phủ.

Vừa mới vào Thị Lang phủ, Vương phu nhân bên trong đang nhận thư, vừa nghe nhi tử buổi sáng ra ngoài còn bình thường, bây giờ lại được khiêng trở về, vội vàng xuống giường giầy cũng chưa mang xong đã kéo lật xệt chạy ra.

Ở bên ngoài nhị môn thấy con trai bảo bối của mình nằm ngay đơ trên tấm ván cửa, nhìn giống y như người chết, mặt mũi bị dọa đến trắng bệch, bỏ nhào qua liền gào thét lên: “Con của ta, thế này là thế nào, đây không phải là muốn mạng già của mẹ con sao, con của ta ơi...”

Nhũ mẩu bên cạnh cũng bị hù không nhẹ, trước đưa tay thăm dò hơi thở của thiếu gia, có hơi thở, trong lòng thả lỏng chút ít, vội vàng đi đỡ Vương thị: “Phu nhân nhanh tìm thái y đến mới phải, chậm trễ, sợ thiếu gia thực không giữ được.”

Vương thị nghe xong, lập tức tỉnh táo lại, một loạt âm thanh: “Nhanh, nhanh đi, cầm theo thiệp của lão gia đến Thái Y Viện mời người.” Gã sai vặt trả lời một tiếng liền đi, Vương thị sai người khiêng nhị tử lên giường êm trong phòng mình, tách miệng ra rót nửa bát nước vào, Quách Đại Bảo dịch người hai cái chậm rãi tỉnh lại.

Vừa tỉnh lại, liền la lên: “Đau quá, đau...”

Vương thị nghe tiếng nhị tử kêu la không bình thường, vội vàng thúc giục mời thái y, qua không bao lâu sau có một vị đi tới, nhìn một cái nói cánh tay gãy rồi phải nối xương, mà việc nối xương này là một công việc tỉ mỉ, hẳn lại không am hiểu.

Vương thị nghe xong, sột ruột đập bàn: “Người không thể vậy thì ai mới có thể, không cần biết là ai, chỉ cần có tiếng tăm, bao nhiêu bạc cũng phải mời đến đây.”

Thái y này nói: “Thành thật mà nói cũng cách quý phủ không xa, chính là Lang trung Trương Bảo ngồi ở Thọ Nhân Đường, nối xương vô cùng chắc chắn, phu nhân người phải nhanh đi mời mới phải, thương thế của công tử kia không thể trì hoãn.” Quảng lại câu nói liền rời đi.

Vương thị chỉ trời mắng nói Thái Y Viện nuôi dưỡng đều là một đám phế vật, nối xương cũng không làm được, nhưng cũng sai quản gia nhanh chóng đi Thọ Nhân Đường mời người.

Lại quay đầu lại nói Thời Tiêu, từ trên cầu Bích Thủy đi xuống, đi qua hai con phố nhỏ, lại quay đầu lại quan sát, không thấy Tiểu Bá Vương này đuổi theo, mới thở phào nhẹ nhõm, hơi ngẩng đầu lại thấy mình mò mẫm vậy mà đã đi qua hai con phố nhỏ, lại đến phố nhỏ ven sông ở phía đông, phía trước không xa vừa vặn là cửa hàng quần áo Phan gia.

Thời Tiêu nhớ trong rổ trúc trên tay mình còn có mấy cái khăn thêu tốt, liền sửa sang lại xiêm y, đi vào cửa hàng quần áo Phan gia, đương gia của Phan gia này là một quả phụ, nghe nói trước kia là cung nữ của chằm công cục trong cung, sau khi lớn tuổi thì được thả ra, gả cho một hán tử mất vợ làm vợ kế, sinh được hai nha đầu, hán tử liền đi mất, để lại một quả phụ và hai đứa con gái.

Vì kế sinh nhai liền mở ra một cửa hàng quần áo may sẵn, tốt xấu gì cũng kiếm được ít tiền, cũng kiếm được miếng cơm ăn, đại nha đầu mấy năm trước

đã đi ra cửa, bên người chỉ còn lại có nhị nha đầu, khuê danh gọi là tú nương, bởi vì là lão khuê nữ, khó tránh khỏi được nuông chiều, tính tình thì nói như ròng leo, làm như mèo mửa, công việc thì chẳng làm nên trò trống gì, cả ngày chỉ biết chung diện bôi son trét phấn.

Mẹ nàng ta nhờ bà mỗi làm mỗi không biết bao nhiêu cửa hôn sự, chỉ là cắn chết miệng cũng không thành, ngại nhà này nghèo, lại ngại nhà kia dòng dõi không tốt, nếu không thì chính là ngại dáng vẻ, trì hoãn cho tới bây giờ, cũng đã gần 20 mà vẫn chưa làm mỗi được nhà nào.

Mẹ nàng sốt ruột cũng không có biện pháp nào khác, cũng không ít lần khuyên nhủ, tốt có xấu có, cái miệng nói toạc ra cũng vô dụng, sáng sớm hôm nay, Phan quả phụ nhận may hai bộ xiêm y, công việc bận rộn, gọi con gái bao nhiêu tiếng mà vẫn không thấy lời.

Đợi đến lúc Phan quả phụ bỏ bàn ủi trong tay xuống, bà đi vào phòng nhìn, suýt nữa thì tức chết, cổ họng lập tức gào to lên, chỉ có con gái bà là không có nghe thấy, bởi vì nàng ta đang đứng ở trước chậu nước bên ngoài phòng, đang làm động tác cài hoa.

Phan quả phụ nổi cáu lên, đi qua giặt bông hoa trong tay nàng ném xuống đất nói: “Người đừng có nghĩ đến chuyện trèo cao nữa, đừng nói người sinh ra không có dáng vẻ, mà cho dù có dáng vẻ, thì chỉ bằng cái cửa cha chết của người, đàn ông bình thường còn phải niệm Phật kìa, lo dọn dẹp nhà cửa đi, tránh cho sau này gả về nhà chồng rồi còn phải quần xương sống của mẹ người.”

Con gái bà nghe xong, cả người uồn ẻo qua nói: “Ta thì ngược lại tám kiếp ruột thịt mới đầu thai vào nhà các người, nếu như được đầu thai vào nhà giàu nhà cao cửa rộng, những thứ này có ích lợi gì, người và cha không có bản lãnh, lúc trước không nên sinh ra ta, giờ lại chê ta vương vãi.” Nói xong vén rèm đi vào buồng trong.

Ngược lại khiến Phan quả phụ tức giận đến lão đảo, vừa muốn đuổi theo quở trách vài câu, chợt nghe đằng trước có tiếng người, cũng chẳng quan tâm con gái nữa, vội vàng đi ra.

Chương 12

Trong cửa hàng Phan quả phụ, một người bận rộn không ngừng chỉ ước gì có thể sinh ra tám tay tám chân, các loại khăn tay khăn lau mồ hôi vớt lộn xộn cả lên, việc thì làm không hết mà nữ nhi của bà thì không giúp được gì, đâu như cô nương, nàng dâu nhà người ta, ngày thường ở nhà rảnh rỗi còn thêu vài ba cái khăn đến đây đổi ít tiền.

Cuộc sống dài như vậy, được mấy người kiên định như thế đâu, Thời Tiêu là một người như thế, mỗi lần nhìn thấy Thời Tiêu trở lại, trong lòng Phan quả phụ

vô cùng hâm mộ, không nói đáng về, chỉ nói tay nghề thêu khăn thôi, sau này đến nhà ai mà không được, tay chân chịu khó, dịu dàng hòa nhã, bà không có nhi tử, nếu như có nhi tử, bà sẽ đi kiếm bà mối liền, lấy nàng về làm nàng dâu trong nhà, cuộc sống gia đình trôi qua nhất định vô cùng hạnh phúc.

Bởi vì trong đầu thích Thời Tiêu, gặp nàng cũng sẽ không khi dễ nàng, trả tiền cho nàng rất sòng phẳng, lúc này đi ra thấy nàng, trong lòng không khỏi so sánh nàng và nữ nhi của mình, chỉ có thể thở dài, đây chính là con gà tức nhau tiếng gáy⁽¹⁾ mà, sao mình lại không may mắn được làm cha mẹ của nàng ấy chứ, mà lại là nha đầu khôn nạn kia.

Thời Tiêu thấy bà đi ra, trước chào rồi nói: “Dạo này thẩm vẫn khỏe chứ, đây là may xiêm y sao?”

Phan quả phụ nói: “Cũng không phải, mấy ngày nữa là mừng thọ của Lưu lão thái thái ở con phố phía sau, đặc biệt gọi ta qua đo kích thước, muốn làm hai bộ y phục cho người, hôm qua mới đem vải qua, ta nghĩ công việc đòi hỏi phải có thời gian, liền thừa dịp hôm nay cửa hàng không có khách, cắt vải trước, buổi tối ráng thức hai đêm làm một bộ trước rồi cầm qua cho lão thái thái xem, nếu như không hợp ý còn có thể sớm sửa cho kịp, ai ôi, bận rộn quá làm ta quên mất bàn ủi mới đốt xong, không dùng sẽ nguội mất, nếu trong nhà con không có chuyện gì thì chờ ta một lát, chờ ta ủi đồng vải này cho thẳng đã, rồi hai ta nói tiếp nhé.”

Thời Tiêu vội nói: “Con có thể có chuyện gì chứ, thẩm cứ làm việc của thẩm đi.” Nói chuyện mà thấy Phan quả phụ một tay cầm bàn ủi, một tay trái tấm vải không dễ dàng gì, liền đi qua giúp trái tấm vải.

Có Thời Tiêu hỗ trợ, không bao lâu sau liền xong, Phan quả phụ duỗi eo lau mồ hôi nói: “May mà có con ở đây, bằng không thì một mình ta không biết làm đến bao giờ mới xong.”

Thời Tiêu thấy đầu bà đỏ đầy mồ hôi, liền đi qua bàn rót chén nước đưa cho bà nói: “Tú nương tử tử không có ở nhà sao?”

Phan quả phụ nghe xong hừ một tiếng nói: “Tỷ tử con là một đứa vô tích sự, chưa bao giờ giúp ta làm mấy chuyện lật vạt này, cả ngày chỉ biết mặc quần áo, cũng không thông cảm cho nương nó có bao nhiêu vất vả.”

Đôi mắt Thời Tiêu đảo lòng vòng, tuy nói không gặp được mấy lần, nhưng cũng biết nữ nhi của Phan quả phụ là một người được chiều chuộng sinh hư, gần hai mươi còn chưa mai mối được nhà chồng, liền không nói gì nữa, từ trong giỏ trúc lấy ra mấy cái khăn thêu nói: “Mấy ngày nay chỉ toàn bận rộn với mấy tên tiểu tử, ngược lại không có nhiều thời gian thêu thùa may vá, mấy cái khăn này là thàng trước con thêu, thẩm thử nhìn màu sắc và hoa văn này xem có thể phối với xiêm y trong cửa hàng hay không.”

Phan quả phụ chỉ liếc một cái liền nói: “Tay nghề thêu thùa của con tốt như vậy còn xoi mói gì nữa chứ, ai cũng được như con thì thẩm cũng bớt lo rồi.”

Nói qua liền hướng qua hộp đựng tiền bên cạnh bữu môi nổi giận: “Tự mình lấy đi, ta đây không ra tay đâu.”

Thời Tiêu đáp lại một tiếng, đi qua mở hộp ra, căn cứ vào số khăn mà lấy tiền, cẩn thận cất trong hầu bao, đang muốn cáo từ thì Phan quả phụ nói: “Con khoan đi đã, hôm kia ta nghĩ đến mấy đứa nhỏ chỗ con và Quyên Tử, quần áo thì vẫn còn tốt, dù sao cũng mới ba năm, đồ cũ có gì thì còn có thể may vá vá lại được, chỉ có giày dưới chân là không được, những tiểu tử kia lại nghịch ngợm, cả ngày trèo lên trèo xuống mấy bậc thang cao không nhàn rỗi, không tới mấy ngày để giày sẽ bị mài hỏng.”

Thời Tiêu gật gật đầu: “Đúng rồi đó, mấy tiểu tử này quả thực chính là Tôn hầu tử đầu thai, cả ngày bận rộn trong quán rượu, về đến nhà cũng không thấy nhàn rỗi, cứ chạy lòng vòng trong sân, hai ngày trước lúc con đang nấu cơm không để ý, ba đứa nhóc liền leo lên cây, với tay hái hoa hòe, nói là muốn hái xuống để con làm bánh hoa hòe cho bọn chúng, hái được mấy giỏ cũng đủ làm bánh cho tụi nhỏ ăn đỡ thèm, nhưng cũng làm giày hư mất, con nói nếu hôm nay trời đẹp sẽ đến đây xin ít vải về làm đế giày.”

Phan quả phụ nói: “May quá, hôm qua ta mới thu dọn được một ít vải vụn con cầm lấy đi!” Nói xong với tay lấy ra một bao quần áo đưa cho nàng.

Thời Tiêu vội cầm lấy nói: “Thiệt thòi cho lắm quá, cứ cho mấy tên tiểu tử đó, cũng không có gì báo đáp, ngược lại càng thấy ngại ngùng.”

Phan quả phụ cười nói: “Nếu như con cảm thấy ngại, không bằng làm cho ta đôi giày, ta đây không có thời gian, đôi đang mang trên chân này là từ năm ngoái rồi, mang riết lỏng luôn rồi, không còn vừa chân nữa, khuê nữ của ta lại không nhờ được, tháng sau cô nương nhà sát vách xuất giá, thế nào cũng bận rộn hai ngày, mang đôi giày này đi sẽ khiến người ta chê cười.”

Thời Tiêu vội nói: “Cái này thì có gì đâu, sau này nếu thậm chí có việc gì cứ nói với con, chỉ cần thậm chí không chê đồ của con xấu xí là được.” Nói xong liền từ trong tay áo rút ra một sợi dây buộc tóc, ngồi xổm xuống đo chân cho Phan quả phụ, rồi thắt nút con dò (nút buộc có thể tháo cởi ra dễ dàng), nhét vào trong tay áo.

Phan quả phụ nói: “Đồ của con mà xấu, thì trong kinh thành này không có ai thèm đẹp nữa, con chờ ta tháo mũi giày đưa cho con.” Nói xong vội vàng đi làm.

Thời Tiêu vừa mở bao quần áo ra, tìm được một khối vải bố màu đen dày nói: “Thậm chí không cần lấy mũi giày ra đâu, người nhìn miếng vải này đi, chất vải dày, vừa vặn làm mũi giày.”

Phan quả phụ nhìn nàng cười nói: “Nha đầu này, không biết nhà ai may mắn cưới được con, à ta cũng quên hỏi, năm nay bao nhiêu tuổi rồi, trong nhà đã đính hôn chưa?”

Thời Tiêu cúi đầu xuống sau nửa ngày mới nói: “Qua tết là 17 rồi, lúc nhỏ đã từng định hôn, sau khi nhà của con bị cháy, nhà cháy, nương mất, cha cũng bị bệnh, nhà kia ngại mạng của con không tốt, liền hủy hôn ước.”

Phan quả phụ không ngờ còn có một đoạn như vậy, trong lòng thầm hỏi hận tự mình vạch áo cho người xem lưng, hiện nay có rất nhiều gia đình có kiến thức hạn hẹp, chỉ nhìn lợi ích trước mắt, liền không suy nghĩ định ra việc cưới xin, đến lúc đổi ý, tiểu tử nhà hấn ngược lại không có việc gì, nhưng con gái nhà người ta làm sao tìm nhà chồng đây, làm chuyện thất đức như thế cũng không sợ thiên lôi đánh xuống.

Nghĩ đến đây, Phan quả phụ trấn an nàng nói: “Nhà kia quả thật không có phúc, như vậy cũng tốt, chỉ bằng dáng vẻ này của con, tính tình, ngày khác nhất định sẽ tìm được nhà tốt hơn, cho tức chết nhà hấn luôn.”

Nhắc tới chuyện xưa, Thời Tiêu vốn có chút khổ sở, nhưng nghe Phan quả phụ nói nhin không được phũ một tiếng bật cười, hai người lại tán gẫu hai ba câu, Thời Tiêu mới rời khỏi cửa hàng Phan gia.

Nàng không biết, trong góc ngõ hẻm, Diệp Trì chịu hết nổi rồi, nếu nàng không ra, nói không chừng hấn liền xông vào, sốt ruột chờ đợi, cứ một hồi lại hỏi Đắc Lộc một câu: “Đi ra chưa?”

Đắc Lộc rút cuộc cũng phải thở dài nói: “Tiểu Gia người gấp như thế làm cái gì, cho dù có đi ra, chẳng phải lúc đó người cũng phải đi theo ở phía sau ư, nhìn bảng hiệu kia là biết đây là một cửa hàng may quần áo, ngài không biết đó chứ, cô nương may xiêm y phiền toái lắm.”

Diệp Trì liếc mắt nói: “Sao cái gì người cũng biết thế.” Đắc Lộc cười hắc hắc nói: “Tuy nô tài chưa cưới vợ, nhưng trong phủ nha đầu nhiều như thế, Vương Phi lại rộng lượng, một năm bốn mùa mỗi người hai bộ xiêm y, đều là đo kích thước rồi mới làm, với những gã sai vặt như chúng ta, số lượng đẹp xấu thế nào, chỉ cần có thể mặc lên người là được, người không biết những nha đầu kia đâu, cái gì tay áo á..., kích thước lưng áo á..., váy á..., phiền toái lắm, đây là trong phủ phát cho đó, nếu các nàng tự mình bỏ tiền ra may, còn phiền toái hơn, bóp eo như thế nào, mép váy cuốn thành cái dạng gì, phối với khăn màu gì, chải kiểu tóc gì, ai ôi, may xong một kiện xiêm y cũng có thể khiến Ngọc Hoàng đại đế phiền chết.”

Nói xong khiến Diệp Trì nhin không được bật cười, đưa tay vỗ hấn một cái: “Có thể thấy được người chung chạ với không ít nha đầu, ngay cả chuyện người ta may xiêm y mà người cũng nghe ngóng rõ ràng như vậy.”

Đắc Lộc nhẹ nhàng thở ra, chỉ thấy Thời Tiêu đi ra, trong tay ngoại trừ giỏ trúc ban đầu, còn thấy thêm mấy bao vải xanh cũ.

Thấy nàng nhìn qua, vội vàng rút đầu về, nhỏ giọng nói: “Gia, ra rồi ra rồi.”

Nhìn Thời Tiêu rẽ vào phố nhỏ, ngược lại Diệp Trì không có tiếp tục đi theo, nghĩ ở đây cách Tinh Thủy cũng không xa, nếu mình đi theo, nha đầu kia nói không chừng lại càng không chào đón mình.

Nhắc đến việc này, Diệp Trì liền phiền muộn, cho dù hắn có mê chơi một chút, ở bên ngoài còn có danh hào Tiểu Bá Vương, nhưng cùng với Quách Đại Bảo hạ lưu thì không cùng một loại, sao trong mắt nha đầu kia lại thành một loại mặt hàng rồi, nha đầu này ánh mắt nhỏ quá mà, Diệp Trì ngẫm lại càng thêm phiền muộn.

Suy nghĩ làm sao chuyển biến hình tượng một chút, để nha đầu kia biết rõ, mình tuy có hơi bá đạo một chút, nhưng trên cơ bản cũng là một người tốt đó.

Lời này là một mình hắn nói thôi, nếu như nói ngay trước mặt mấy vị ca ca, có lẽ Phong Cẩm Thành còn có một chút kiềm chế, chỉ cười một tiếng thôi, còn hai người còn lại, không chừng có thể cười hơn nửa tháng, nhất định sẽ nói: “Ca ca, nêu huynh là người tốt, vậy trên đời này sẽ không có đồ bại hoại nữa.”

Nhưng Diệp Trì không cảm thấy, hắn chỉ cảm thấy mình rất tốt, đặc biệt đối với nha đầu kia, hận không thể ôm vào lòng sủng ái, ngày kia lấy về nhà, mỗi ngày hắn đều sẽ ôm nàng.

Nghĩ như vậy, trong lòng liền đắc ý, lại sợ nha đầu kia gặp chuyện gì, liền sai gã sai vặt lặng lẽ theo ở phía sau, mình thì mang theo Đắc Lộc quay lại cửa hàng Phan quả phụ.

Phan quả phụ vừa động cây kéo cắt đồ, chỉ thấy rèm cửa vén lên, đi vào là một đôi chủ tớ, Phan quả phụ tốt xấu gì cũng từ trong cung ra, có chút kiến thức, ngược mắt nhìn lên, liền biết vị này nhất định là vị tiểu Gia nào đó trong tôn thất, không nói gì khác, chỉ cần nhìn vài xiêm y trên người hắn cũng không phải là thứ có thể thấy trên thị trường, là hàng dệt kim Giang Ninh cung cấp, ngoại trừ vạn tuế Gia và mấy nương nương trong cung, người có thể mặc lên cũng chỉ có thể là chủ tử trong tôn thất.

Vị tiểu Gia cao quý như thế chạy vào trong cửa hàng này của bà làm cái gì, mặc dù nghi hoặc nhưng cũng không dám chậm trễ, thả cây kéo trên tay xuống, cười nói: “Vị tiểu Gia này đến may xiêm y phải không?” Lời này nói ra, Phan quả phụ cũng thấy buồn cười, đừng nói nơi này của mình, sợ là Vân Chức Phường trong kinh, vị tiểu Gia này cũng không nhìn vào mắt đấy chứ.

Diệp Trì nhìn xung quanh, không nói chuyện, Đắc Lộc nói: “Tiểu Gia chúng ta muốn hỏi vị cô nương vừa mới vào đây một chút, nàng ấy tới đây để làm gì vậy?”

Mí mắt Phan quả phụ giựt giựt, trong lòng tự nhủ không có việc gì đâu, chắc không phải nha đầu kia trêu chọc mấy người này đâu, mà nếu thật như thế cũng không phải là việc tốt, nhưng cũng không dám gạt: “Nàng đưa khăn tay tới đây đổi tiền.”

Diệp Trì nghe xong đôi mắt phát sáng, Đắc Lộ nhìn ý tứ của Gia, làm sao không hiểu được chứ, khẽ vươn tay nói: “Lấy khăn của cô nương kia ra đây, bao nhiêu tiền người ra giá đi, tiểu Gia nhà chúng ta lấy hết.”

Ghi chú:

1. Nguyên là: “人比人得死, 货比货得扔” - “nhân bỉ nhân đắc tử, hóa bỉ hóa đắc nhưng”. Câu đầy đủ nó là: “人比人, 比死人; 货比货, 货得扔” - “nhân bỉ nhân, bỉ tử nhân; hóa bỉ hóa, hóa đắc nhưng”. Con người không nên so đo với nhau, mỗi người đều có ưu điểm của mình, ông già so với người đã chết thì so gì?